

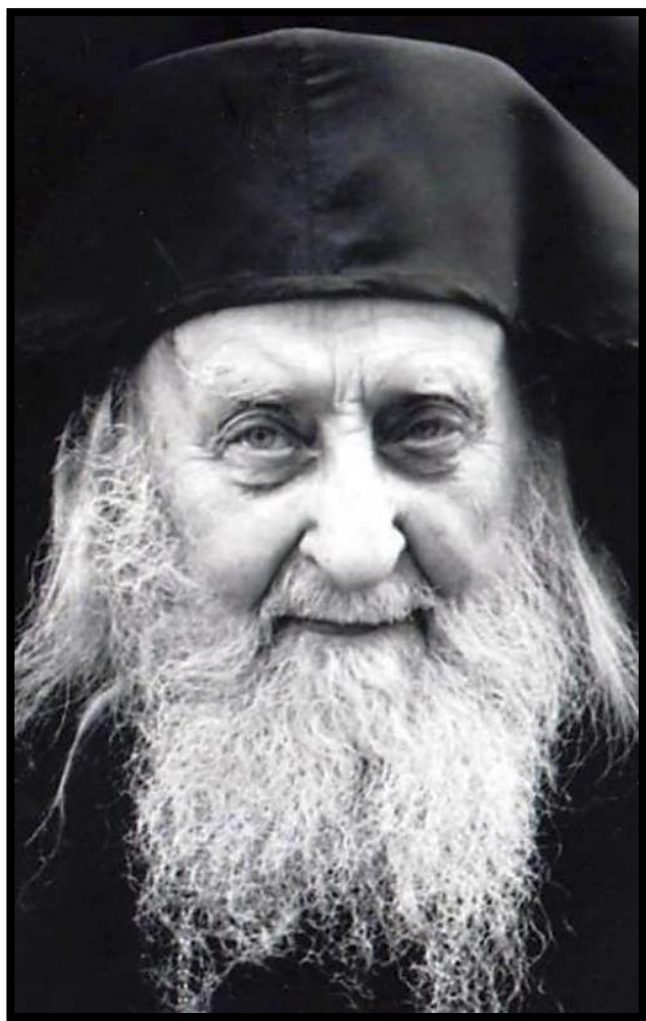
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Simplificați-vă viața și stresul va fugi.”

– Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul

Nr. 304 / 21 iulie 2019

ARHIMANDRITUL
SOFRONIE SAHAROV

1896 - 1993

RUGĂCIUNEA

„EL NE TĂMĂDUIEȘTE SUFLETUL DIN
ORICE BOALĂ DÂNDU-I ENERGII NOI,
LUMINÂNDU-L CU O LUMINĂ
NEÎNSERATĂ.”

Duhul Sfânt vine atunci când suntem receptivi. Nu constrânge. Se apropie atât de blând încât putem chiar nici să nu-L băgăm de seamă. Dacă L-am cunoaște pe Duhul Sfânt, ne-am cerceta pe noi înșine în lumina învățaturii Evangheliei spre a detecta orice altă prezență care L-ar putea împiedica să intre în sufletele noastre. Nu trebuie să așteptăm ca Dumnezeu să ne silească fără consimțământul nostru. Dumnezeu îl respectă și nu-l constrânge pe om. Este uimitor felul în care Dumnezeu Se smerește înaintea noastră. Ne iubește cu o iubire afectuoasă, nu din înălțime, nu cu condescendență. Și atunci când ne deschidem inimile către El, suntem copleșiți de convingerea că

El este într-adevăr Tatăl nostru. Atunci sufletul îl adoră în iubire.

Sfântul Grigorie Sinaitul merge până acolo, încât spune că rugăciunea este Dumnezeu însuși activ în noi. „Roagă-Te Tu însuși în mine”, era invocarea constantă a lui Filaret, mitropolit al Moscovei în secolul trecut. Avem de asemenea și mărturia Sfântului Apostol Pavel: „Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu L-a trimis în inimile noastre pe Duhul Fiului Său care strigă: Avva, Părinte!” (Ga 4, 6).

Înflăcărați de viziunea înaltei noastre chemări, năzuim să ne împlinim menirea — dorul nostru ca Dragostea Dumnezeiască să locuiască în noi în veci. Fără această răpire preliminară a credinței, fără această arzătoare ieșire spre Dumnezeu iubitor Care ne inspiră încontinuu, nu vom putea evita căderea sub masiva presiune a lumii contemporane care nu cunoaște rugăciunea.

Credința dătătoare de viață constă într-o încredere totală, lipsită de întrebări și îndoieli în Hristos ca Dumnezeu. Numai atunci când Hristos e primit ca Dumnezeu desăvârșit și Om desăvârșit, devine cu puțință plinătatea experienței duhovnicești descrise de apostoli și părinți. Hristos e acum piatra din capul unghiului pe care trebuie să ne zidim întreaga noastră viață, atât

cea vremelnică, cât și cea veșnică. Natura darurilor pe care o astfel de credință le aduce cu ea proclamă proveniența ei de sus.

Domnul a spus: „*Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău Care este întru ascuns; și Tatăl tău, Care vede întru ascuns, îți va răsplăti la arătare*” (Mt 6, 6). Adevărata rugăciune lucrează în adâncurile noastre cele mai intime, pe care învățăm să le ascundem de privirile din afară. Dacă mă avânt acum în astfel de chestiuni sacre pentru fiecare dintre noi, sunt silit să o fac de atmosfera tragică de tensiune din lume, și mai cu seamă, de propria mea conștiință că împreună îi aparținem lui Hristos. Împărtășim, prin urmare, ceea ce ni s-a dat să cunoaștem printr-un dar venit de Sus. [V-aș ruga să vă rugați pe măsură ce citiți, așa cum și eu îl rog pe Dumnezeu să-mi inspire cuvinte bineplăcute Lui.]

Hristos ne-a dat cuvântul pe care L-a primit de la Tatăl (cf. In 17, 14). A vorbit despre Sine însuși ca despre piatra de care se vor zdrobi toți cei ce vor cădea pe ea și care îi va face praf pe toți cei ce asupra cărora va cădea (cf. Mt 21, 44). Cum anume însă? Oare noi vom cădea pe această piatră mare și minunată, sau piatra va cădea peste noi? Nu știm. Dar oricum ar fi, suntem

azvârliți într-o lume alcătuită de realități a căror existență nu o bănuiam înainte. În zilele de odinioară, când viața majorității oamenilor curgea în largile canale ale tradiției așezate și orânduite, cuvintele lui Hristos erau astfel prezentate încât să nu deranjeze. Dar acum, cu întreg pământul plin de disperarea omului, cu protestul conștiințelor ultragiutate, cu violența ce amenință să înghită întreaga noastră viață, trebuie să ne facem auzite vocile. În primejdia noastră actuală cuvintele frumoase care nu ne angajează la nimic nu mai sunt suficiente. Cu toții avem nevoie astăzi de o credință fermă în biruința veșnică a lui Hristos, ca și noi să devenim de nebiruit duhovnicește. Multe lucruri depind de noi înșine — ca, de exemplu, faptul de a ne aduce aminte că în cristelnița botezului am primit o nouă naștere de Sus, în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Cei botezați „*cu Duh Sfânt și cu foc*” (Lc 3,16) simt în rugăciunea lor că fiecare clipă a vieții este învăluită în Veșnicia dumnezeiască. În toate timpurile și în toate locurile suntem în Mâna nevăzută a Tatălui nostru Ceresc.

Este un lucru obișnuit pentru creștin să fie conștient în același timp de prezența slavei cerești netrecătoare și de norul

amenințător al morții ce plutește asupra lumii. Deși sentimentul morții îi chinuie sufletul, el nu poate stinge focul credinței. Rugăciunea care palpită în interiorul nostru ne plasează la frontiera dintre două lumi, dintre cea trecătoare și cea care va veni (cf. Evr 13,14). Această sfâșiere dureroasă ne silește la o implorare încă și mai arzătoare. Ne recunoaștem boala — puterea de moarte a păcatului lucrător în noi — și cerem un doctor. Atunci Cel care a spus că „*n-a venit să-i cheme pe cei dreپți la pocăință, ci pe cei păcătoși*”, adăugând faptul că „*nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi*” (Mt 19,12.13), răspunde într-adevăr chemării noastre. El ne tămăduiește sufletul din orice boală dându-i energii noi, luminându-l cu o lumină neînserată.

Experiența străveche a vieții în Biserică a dovedit fără greș faptul că pentru rugăciune — adică pentru Dumnezeu — nici o boală a duhului nu este incurabilă. Putem să ne naștem în cele mai nefavorabile împrejurări. Putem crește în medii ignorante, dure și chiar criminale, putem să fim atrași de exemplele de viețuire generale din jurul nostru. Putem suferi orice fel de lipsuri, ocări, pierderi. Putem fi diformi din naștere și putem ști ce înseamnă a fi disprețuiți, răniți,

respinși. Tot ceea ce e nenorocire în lumea de astăzi își poate lăsa amprenta asupra noastră. Dar, din clipa în care ne întoarcem la Dumnezeu, din clipa în care ne-am hotărât să urmăm poruncile Lui, începe un proces de tămăduire fundamentală. Și nu numai că suntem vindecați de rănilor sau patimile noastre, dar chiar și înfățișarea noastră exterioară se poate schimba. Acest lucru s-a întâmplat adeseori la Sfântul Munte. Soseau oameni zdrobiți și reduși la o stare jalnică de mulți ani de viațuire depravată, însă, după o scurtă perioadă de adâncă

pocăință, fețele lor deveneau plăcute la vedere, vocile lor se schimbau, se mișcau diferit și duhul strălucea luminos înăuntrul lor.

Dacă vreunul dintre cititorii mei suferă de vreo rană psihologică prilejuită de un eșec în viață, el poate atinge o libertate împăratească a duhului schimbându-și radical întreaga viață, dacă se adresează în fiecare zi lui Dumnezeu cu o rugăciune personală ca aceasta, de exemplu:

Rugăciune la revărsatul zorilor

Sursa: **Arhimandritul Sofronie,** *Rugăciunea. Experiența vieții veșnice.* Editura Deisis, Sibiu

PROGRAMUL LITURGIC

Duminică <i>28 iulie</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani 12, 6-14; Ev. Matei 9, 1-8, glas 5 → Duminica a 6-a după Rusalii (<i>Vindecarea slăbănogului din Capernaum</i>) → Sfinții Apostoli și Diaconi: Prohor, Nicanor, Timon și Parmena → Sfântul Cuvios Pavel de la Xiropotamu
------------------------------------	--------------	---

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului vă puteți abona pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

RUGĂCIUNE LA REVĂRSATUL ZORILOR

ARHIMANDRITUL SOFRONIE SAHAROV

Doamne Cel Veșnic și Făcătorule a toate, Care în bunătatea Ta cea nepătrunsă m-ai chemat în această viață, Care ai revărsat peste mine harul Botezului și pecetea Duhului Sfânt, Care ai sădit în mine dorința de a Te căuta pe Tine, singurul adevăratul Dumnezeu, ascultă rugăciunea mea.

N-am viață, nici lumină, nici bucurie, nici înțelepciune, nici tărie fără numai în Tine, Dumnezeule. Din pricina fărădelegilor mele nu îndrăznesc să-mi ridic ochii mei spre Tine. Dar Tu ai spus ucenicilor Tăi: „*Tot ce veți cere în rugăciune cu credință, veți primi*” și: „*Orice veți cere în numele Meu, voi face vouă*”. De aceea, îndrăznind să Te chem: Păzește-mă de orice prihană a trupului și a duhului, învață-mă să mă rog cum se cuvine.

Binecuvântează această zi pe care ai dat-o slugii Tale nevrednice. Cu puterea binecuvântării Tale fa-mă în stare să grăiesc și să lucrez în toată vremea spre slava Ta cu duh curat, cu smerenie, răbdare, dragoste, blândețe, pace, curaj și înțelepciune, dându-mi de-a pururea seama de prezența Ta.

Doamne Dumnezeule, în necuprinsa Ta bunătate, arată-mi calea voii Tale, și dă-mi să umblu în fața Ta fără păcat. Tu Doamne, Tu știi cele de care am nevoie. Cunoști orbirea și neștiința mea, cunoști neputința și stricăciunea sufletului meu, dar nici durerea și întristarea mea nu-Ți sunt ascunse Ție. De aceea, Te rog, ascultă rugăciunea mea și prin Duhul Tău Cel Sfânt învață-mă calea pe care să merg; iar atunci când voința mea ticăloasă mă va conduce pe alte cărări nu mă cruța, Doamne, ci silește-mă să mă întorc la Tine. Prin puterea iubirii Tale, fă-mă să mă țin cu tărie de ceea ce este bine. Păzește-mă de tot cuvântul sau fapta care strică sufletul;

de orice porniri care nu găsesc bună-plăcere înaintea Ta și-l rănesc pe semenul meu. Învață-mă ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. Dacă e voia Ta să nu răspund, fă-mă să tac în duh de pace, să nu întristez, nici să-i rănesc pe semenii mei.

Așază-mă în calea poruncilor Tale și până la ultima mea suflare să nu mă lași să rătăcesc departe de lumina îndreptărilor Tale, ca poruncile Tale să fie singura lege a ființei mele pe acest pământ în veci. Doamne, rogu-Te, ai milă de mine. Păzește-mă în întristarea și nenorocirea mea și nu ascunde calea mântuirii de la mine.

În nebunia mea, Dumnezeu, cer de la Tine lucruri multe și mari. Dar îmi aduc pururea aminte de răutatea mea, de ticăloșia și josnicia mea. Miluiește-mă! Nu mă depărta de la Fața Ta din pricina nevredniciei mele. Ci sporește în mine conștiința acestei nevrednicii și dă-mi mie, celui mai rău dintre oameni, să Te iubesc pe Tine așa cum ai poruncit: din toată inima mea și din tot sufletul meu și din tot cugetul meu și cu toată tăria mea: din toată ființa mea. Da, Doamne, prin Duhul Tău Cel Sfânt, învață-mă dreapta judecată și cunoștință. Dă-mi să cunosc adevărul Tău înainte de a intra în mormânt. Ține-mă în viață în această lume ca să-Ți pot aduce pocăință după vrednicie. Nu mă lua la jumătatea zilelor mele, nici când mintea mea e oarbă încă. Când îți va bineplăcea să pui capăt vieții mele, dă-mi de veste dinainte ca-mi să pot pregăti sufletul să vină înaintea Ta. Fii cu mine, Doamne, în acel ceas înfricoșător și dă-mi bucuria mântuirii Tale. Curățește-mă de toate gândurile tainice, de toată răutatea ascunsă întru mine; și dă-mi răspuns bun la scaunul Tău de judecată. Doamne, în mare mila Ta și necuprinsa Ta dragoste de oameni, ascultă rugăciunea mea!

Sursa: **Arhimandritul Sofronie**, *Rugăciunea. Experiența vieții veșnice*. Editura Deisis, Sibiu